Мал. БЕ-ША

Хабарник: — Ех, мені б таку лапу...

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ Сюди Хома, отуди Хома, а діла нема. (Стор. 3).

★ Про меблі в оксамиті та шибки побиті, про клуби, куди важко попасти, та про інші сумські контрасти. (Стор. 5).

★ І ухналь закуска, і підкова харч. (Стор. 8).

★ Таємниці магазинної полиці. (Стор. 7).

★ Чого пасажири гасали по перону, або про правила поганого тону. (Стор. 10).

ПЕРЕЦЬ

№ 7 (474). РІК ВИДАННЯ XXII Ціна 10 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1962

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Деякі випускники сільськогосподарських вузів намагаються «окопатися» у міських канцеляріях, відмовляються їхати на село.

(З листів до редакції).

— Який жах! Нас — і раптом на село!

perec-ua.
perec-ua.

Про Квача-діяча

В контору одну «Головдишлопостач»
Призначений був за начальника Квач —
Колишній відомий районний діяч.

На службі той Квач не любив метушні,
Давав розпорядження: «так» або «ні».
Писать — не писав, тільки ставив печать,
Мовляв, з писаниною треба кінчать.
Ми усну вказівку, говорить, дамо,
А дишло з контори поверне само!

Трудився начальник у поті чола,
Та з ним у конторі морока була:
Він дишлами правив на Львів, а вони
Самі завертали чомусь у Ромни.
Тоді порішили у главку уми:
— З таким тюхтієм накеруємо ми! —
І чемно сказали: — Товаришу Квач,
Хоч ви і районний колишній діяч,
Та дишла свої із контори завжди
Ви щось повертаєте знов не туди.
Давайте, щоб марно не гаяти час,
За станом здоров'я увільнимо вас.

Усіх лікарів наш герой обійшов,
Здавав на аналізи слину і кров,
Ходив на рентген і, неначе удав,
Він булку і гумову трубку ковтав.

І лікар промовив, штовхнувши у бік:
— Та він же, їй-богу, здоровий, як бик!
А, може, з очима у нього того...
Нехай окулісти оглянуть його.

Тоді окулістка указку взяла
І з ним до таблиці разом підійшла:
— Ану подивіться, будь ласка... отак,
Який ви, товаришу, бачите знак? —
Стояв бідолаха, з натуги упрів,
Аж очі боліли від клятих значків.
Дивився на літери сумно діяч,
Нічого не міг розпізнати, хоч плач.
— Ой, лишенько! — мовила жінка сумна, —
Картина з очима у вас не ясна...
— Я літери бачу, — Квач мовив, — однак
Усіх прочитати не можу ніяк...

Квач кадрами дуже любив керувать
Й забув, сіромаха, як букви читать.

Олесь ЖОЛДАК.

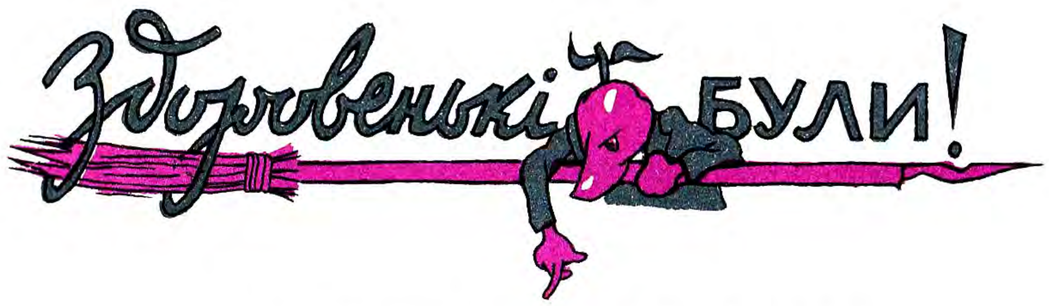

Лист усім тим, про яких у народі кажуть: господиня — сорок грядок, одна диня.

Привітик вам, «господині»!

Ото, мабуть, дивини різної було б, якби одного прекрасного дня над вашими головами пролунав грізний трубний глас: «Недбайливці, марнотратники, безгосподарники і всі, всі господині, в котрих сорок грядок, одна диня, хозяйтеся, хто де може, інакше я скараю вас мечем своїм огненним!» Ну й біга подекуди почалися б! І на довгі, і на короткі дистанції. А скільки пластунів прекрасних об'явилося б! А спринтерів! А стайєрів!

Здається мені, що першим миттю рвонув би в бузину директор Олександрівського каменедробильного заводу (на Миколаївщині) товариш Палій П. Ф. Запевняю вас, що в цей день до таблиці спортивних рекордів України він вписав би досягнення, гідне золотої олімпійської медалі. А кому, скажіть, охота підставляти свою голову під меч, та ще й огненний? Краще вже в бузині відсидітись та помізкувати, як з недбайливістю на заводі покінчити, як навчитись копійку державну берегти, бо вона ж кругленька — покотиться і, бувай здоров, назад не вернеться.

Да, товаришеві Палію ця наука конче потрібна. Самі подумайте. Минулого року за простій залізничних вагонів керований т. Палієм завод заплатив 4689 карбованців штрафу. Через недбальство т. Палія систематично простоюють вагони на заводі і тепер простоюють рекордно: по 20, по 40 і по 47 годин. Уже за перших два місяці цього року олександрівська «господиня» сплатила залізниці 3800 карбованців штрафу. Нічого собі розщедрилась!

Не стали б гаяти часу й керівники сільськогосподарської артілі імені Горького, Іванівського району, Одеської області. Зачувши грізний трубний глас, «быстрее лани» дременув би в найближчий погрібник голова правління товариш Кулешов, за ним — його заступник товариш Гречушенко, а за Гречушенком — усі інші члени правління. Зайці од заздрощів за уші схопилися б. Ті самі зайці, що знищили цієї зими 6 гектарів молодого колгоспного саду.

— Оце алюр! — сказали б. — Оце стрибочки!

Але повернемось до саду. Ще нашим дідам і прадідам було відомо, що зайчики люблять поласувати взимку смачною корою фруктових дерев. І кожен путящий дід і прадід обов'язково обв'язував стовбури дерев на зиму або околотом, або комишем, або сонячнишинням. У колгоспі ім. Горького не подумали про це, і від молодих яблунь та груш саме цурпалля лишилося.

От хазяї, так хазяї!!!

Почувши той же грізний і трубний глас, дременуло б до надійних схованок і керівництво колгоспу «Україна», Зіньківського району, Полтавської області, на чолі з шановним головою т. Явтушенком. Та ще як дременуло б, бо й у цьому господарстві теж громадського добра не бережуть і з недбальством попідручки водяться. Але керівництву артілі «Україна» легше. Йому далеко бігти не довелося б. Воно колективно могло б сховатися, наприклад, під потужним дорогим пресом, що шість років під снігами та дощами пропадає, замість того, щоб цеглу виробляти. Швидко й надійно. Отак з контори — шасть і по-пластунському, по-пластунському прямо під прес. І ніякий там огненний меч тебе не дістане. Чорта лисого! Лежи собі і наспівуй:

Не страшні нам ті мечі,
Бо до нас їм не дістати —
І удень і уночі
На усе нам наплювати.

А коли говорити серйозно, то дивіться, малошановні «господині», щоб не довелося Лазаря співати. За недбальство, марнотратство, безгосподарність і т. д. ніхто вас по головці не погладить. Факт!

Запевняю від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Полтавські паці і цяці...

Полтавським міським відділом народної освіти завідує чудовий і чулий чоловік, та він захворів.

Його заступили і заступають: старший інспектор Писаренко Ольга Гаврилівна та інспектор Мельникова Ганна Трохимівна.

Сидять вони за окремими столами. Відвідувачі так і кажуть: за отим столом сидить паця, а за оцим — цяця.

Стиль роботи цих інспекторів каверзливий. Химерний...

Прийде відвідувач, а йому Ольга Гаврилівна і каже:

— Посидьте.

Сидить відвідувач, сидить, встане, ходить... На ходу, на ногах перечитає усі заходи по боротьбі з бюрократизмом і питає:

— Як далі, стоячи ждати чи, може, навприсядки перейти?

— Сідайте ще на отой стілець і ждіть.

Ще годину жде відвідувач, ще й другу жде, і третю...

Тоді Ольга Гаврилівна виносить інспекторський вердикт:

— Ідіть додому. Ваша справа не в нашій компетенції.

І отак щодня.

Так ото, ще про одну подію. Робітник автопарку Крайник Макар Тимофійович у розмові кинув:

— У комсомолі з душею працював, у колективізації брав найактивнішу участь, чотири роки з окупантами воював. Маю нагороди і за ратні діла, і на трудовому фронті. Так, вроді, виходить, я правильно боровся за Радянську владу. А ось, послухайте...

Макара Тимофійовича ми давно знаємо, знаємо і його брата Явтуха Тимофійовича. Шахтарем у Донбасі працює.

Макар Тимофійович і каже:

— Явтухові що, у нього оце чотирнадцяте чи п'ятнадцяте на ноги спинається. А в мене поженилися і заміж повиходили. Так я до себе і взяв онука Анатолія. З Кременчука від доньки взяв. Дали мені звідти посвідку, по яких дисциплінах уперед іде, а по яких, може, й відстає. Так нібито й не відстає. Узяв, щоб онук і жив у діда, і вчився.

Пішов Макар Тимофійович у міськнаросвіту. Прийшов, почав розпитувати — як і що.

Ольга Гаврилівна порадила написати заяву. А Ганна Трохимівна, прочитавши, розрадила: — Перепишіть.

Прочитала Ольга Гаврилівна переписане і грізно гукнула:

— Не туди! Пишіть ще.

Через деякий час прочитала написане й ще і грізніше сказала:

— Та не так, а отак! Та не туди, а сюди!

Репетиція — сюди Хома, отуди Хома — першого дня тривала до чотирьох годин.

Другого дня інспекторський колегіум побажав на власні очі побачити дорогого учня.

Глянули — сказали: по виразу очей не підходить до полтавської учбової місцевості. Очі бігають по кременчуцькому меридіану!

Дідусь і сяк, і так, і хотів уже й «маму» згадати, та стримався і побіг у міську Раду. У міській Раді враз діло розібрали і наказали: прийняти Толю в полтавську школу.

Та не така Ольга Гаврилівна:

— Ви заяву написали власною рукою. Розберемо, обміркуємо. А як що, то й хід дамо. Може, ви цього хлопця десь украли?..

— Та як... Та що?..

— Ну, тоді домовилися. Хай ваша донька їде в Полтаву і засвідчить, що ви дід, і що цей хлопчисько народився по всіх правилах педагогіки.

Так ото ми й питаємо: чи довго ще доведеться людям отакі бюрократичні жданики хапати в Полтавській міськнаросвіті?

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

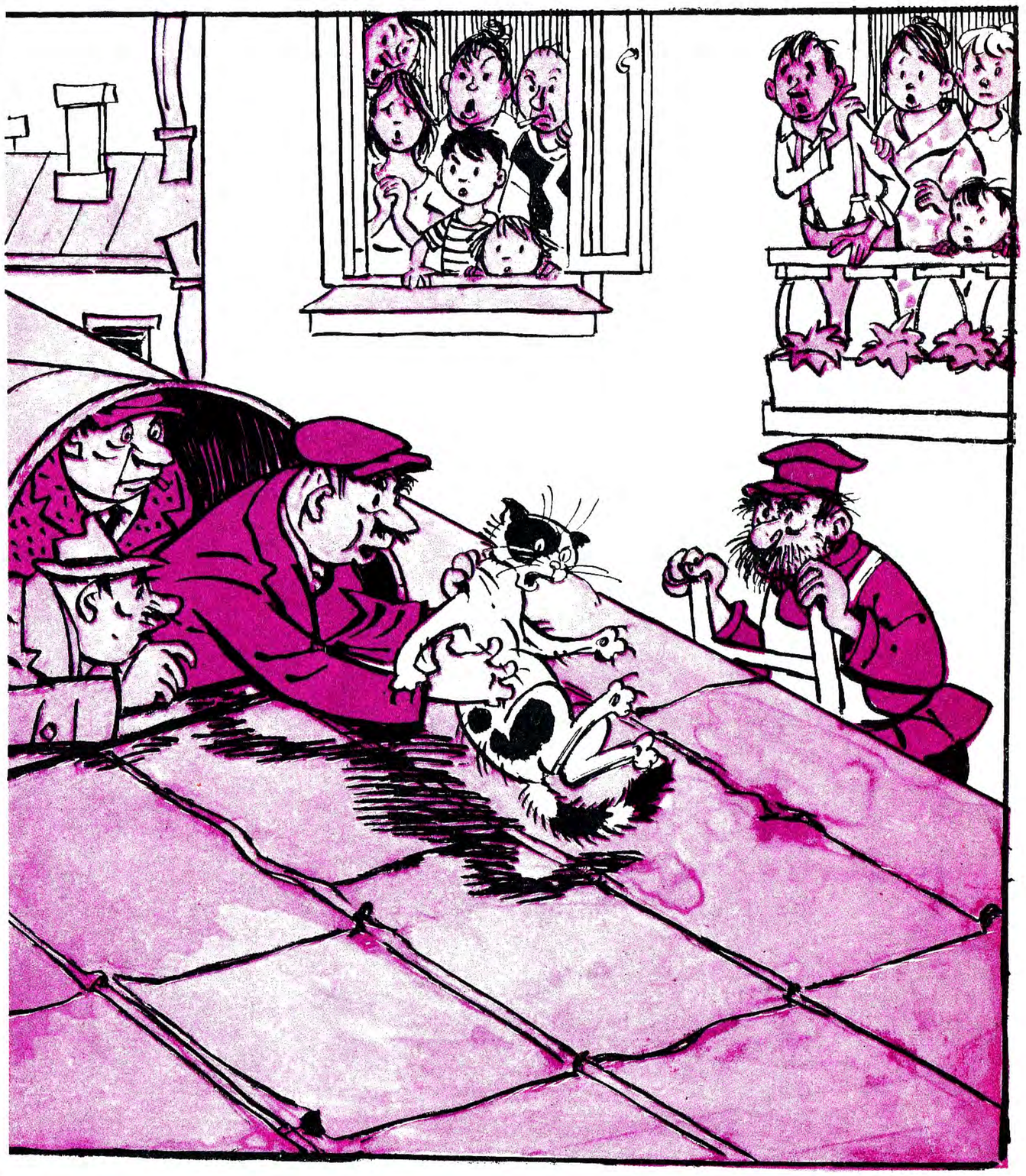

— Ану перевіримо зараз якість ремонту...

ВАЖКИЙ ДЕНЬ

Плановик заводу «Арматура» Адам Гудзик не любив користуватись міським транспортом, більше того, він його зневажав. Гудзик завжди і всім казав, що трамваї, тролейбуси і різні там автобуси підвищують кров'яний тиск і розхитують нервову систему людини. Тим-то наш шановний плановик пішки ходив на роботу.

— Активний моціон, — казав він, — основа довголіття!

Ось і цього разу Гудзик раненько вийшов з дому і повільно крокував до свого заводу. Літній ранок був іскристо-веселий, повітря свіже, проте в голові любителя моціонів снували важкуваті думки, бо на черзі дня стояло пекуче питання — про відпустку.

«Ніколи більше так красиво не складеться, — думав Гудзик. — У Василя Миколайовича човен, не човен, а ракета на підводних крилах! Іван Терентійович роздобув намет. У Наполеона такого не було! Ех, і махнули б ми втрьох! Аж туди, до Сухолуччя... Які там райські місця!... Які красиві луги! А яке там пахуче повітря! Мабуть, почали вже люди сіно косити... І риболовля саме в розпалі. Казали хлопці, що з Кременчуцького моря підійшов судак і лящ. Та великі ж, волоцюги! Справжні тобі кашалоти! Кажуть, яка б снасть не була — не витримує: тільки дзень! — і нема... Е, хлопці брехать не будуть... Але ж він не дасть мені відпустки. Не дасть, хрін йому в ніс та ще й чорну редьку в зуби! Десять причин знайде, а не пустить. От і будеш, Адаме, судаків у чорнильниці ловити! На чому ж мені до нього під'їхати? Якби знати, який у нього сьогодні настрій, — легше було б говорити. Сьогодні маємо понеділок. Важкий день... Хто зна, як у нього вчора вихідний склався... Але розглянемо пункт за пунктом».

І Гудзик, слідом за своїми думками, почав загинати пальці.

«— А! — промовив він голосно і подумав: — Мабуть, учора він був на пляжі і згорів. Тепер спину йому пече, і він лютує... Ні, він не любить на пляж ходити. Каже, що там безцеремонно на голову тобі сідають. Відпадає...

— Бе! Напевне, вчора родичі до нього завітали. А вони псують йому настрій, бо дуже галасливі. А, може, їх і не було, може, вони в лісі відпочивали?

— Ве! Могло і так бути, що він дивився телепередачу, а кінескоп згорів. О, тоді не підступай до нього! Та куди це я забрався? Чого той кінескоп саме вчора мав згоріти?

— Ге! Догадався! Він дуже любить борщ з грибами та карасями. Не було в нього борщу, бо не було карасів. От і говори тепер з ним...»

Враз у голові нашого мученика стрельнула нова думка. Та така, що він аж зупинився.

«— А чого це я маю вивчати його настрій? — запитав сам себе Гудзик. — Я підійду до нього офіціально. Я маю довідку, що в мене розладнана нервова система. Мені треба пожити серед живої природи — заспокоїтися... Буду на нього наступати! Буду категорично натискувати, хрін йому в ніс!»

І Гудзик прискорив крок.

...Не встиг начальник планового відділу заводу Олександр Таран зайти до свого кабінету, як перед ним уже стояв Адам Гудзик.

— А, може, пізніше? — ледве привітавшись, — сказав Таран.

— Ні, Олександре Трохимовичу! — рішуче відповів Гудзик. — Пізніше суєта почнеться. Моя справа забере у вас одну хвилину. Я про відпустку...

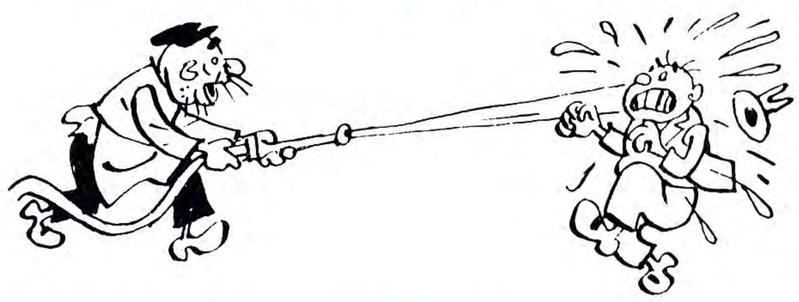

— Товаришу Гудзик! — підвищив голос Таран. — Я вже вам казав: не виходить, не ув'язується так, як вам хочеться. Роботи прибуло, а людей мало. Самі добре знаєте!

— Ой, знаю, знаю, кого кохаю, тільки не знаю, з ким жити маю, — стиха проспівав Гудзик.

— Що за витребеньки! — вигукнув Таран. — Не проспалися після вчорашнього?!

— Зі мною ще й не таке буває, — промовив Гудзик. — У мене дуже розладнана нервова система. Суцільні обриви в нервах. Ось довідка.

І він тицьнув папірець під самі очі свого начальника.

— Знайшли чим здивувати! — аж засичав Таран. — А в мене, думаєте, нерви з дроту?!

— Е, не рівняйтеся до мене! Не рівняйтеся! — заверещав Гудзик.

— Припиніть цю комедію! — ляпнув Таран широкою долонею по довгому столі. — Вийдіть з кабінету!

— А, по-вашому, це комедія? З кабінету виганяєте? — зловісно почав Гудзик, наближаючись до Тарана. — А ви знаєте, що зі мною вчора було? Усі люди відпочивають, гуляють, а мене щось обмарило... У голові загуло, в очі блискавки вдарили, і почало здаватися, що я не плановик Гудзик, а леопард... Щелепи мені вивернуло, очі червоні, а кігті сверблять, сверблять... І я почав кидатися на людей, які в нашому дворі сиділи. Усі розбіглися, тільки дідок Швайка залишився. Вісімдесят років йому, а як глянув на мене зблизька, то з переляку, як той кіт, аж на самий верх голуб'ятника видерся. Добре, що двірник догадався та вдарив по мені водою із шланга і я прийшов до пам'яті. Давайте відпустку, бо відчуваю, що знову буду леопардом!..

Враз обличчя Тарана налилося кров'ю і він закричав:

— Ти, Гудзик, леопард?! А я вночі тигром був! Ще й досі тигрятина з мене пре!

Він голосно рявкнув, простяг вперед довгі руки і кинувся до Гудзика.

Плановик відсахнувся, але ж за мить скрючені, засмалені сигаретами пальці начальника вже були перед його обличчям. «Леопард» відскочив назад, а «тигр» зробив стрибок і знову чорні пальці майнули перед очима переляканого, самотнього відвідувача.

Низенький Гудзик кинувся до дверей, але ж довготелесий Таран перерізав йому дорогу і вигукнув:

— Я уссурійський тигр! З кістками проковтну!

Співробітники планового відділу почули, що в кабінеті їхнього начальника робиться щось незвичайне. Вони кинулися туди і побачили дивну картину: Гудзик щосили бігав навкруги столу і щось жалібно белькотав, а Таран наступав йому на п'яти і сердито щось виговорював.

* * *

На заводі відбувся громадський суд. Людей в залі — не протовпитись! Підсудні чистосердечно розповіли, як воно в них ото так кумедно усе склалося-сталося. Гудзик сказав, що він ще з ночі дуже нервував, бо Таран не давав йому відпустки. А Таран признався, що він цілу ніч у преферанса грав і дуже стомився. А вранці ще й Гудзика принесло, який почав «корчити з себе леопарда». От нерви і не витримали...

Товариський суд записав обом по догані. А ще було в рішенні сказано, що людина повинна активно боротися з пережитками, що їй не личить перетворюватися ні на леопарда, ні на лякливого зайця. Людина має бути хорошою людиною.

Після товариського суду Таран порвав карти. Гудзик прихилив його до рибальства. І тепер кожного вихідного дня сидять вони над водою, бо вона дуже добре заспокоює нервову систему.

Лаврін ГРОХА.

ПІСЛЯ ПРЕМ'ЄРИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

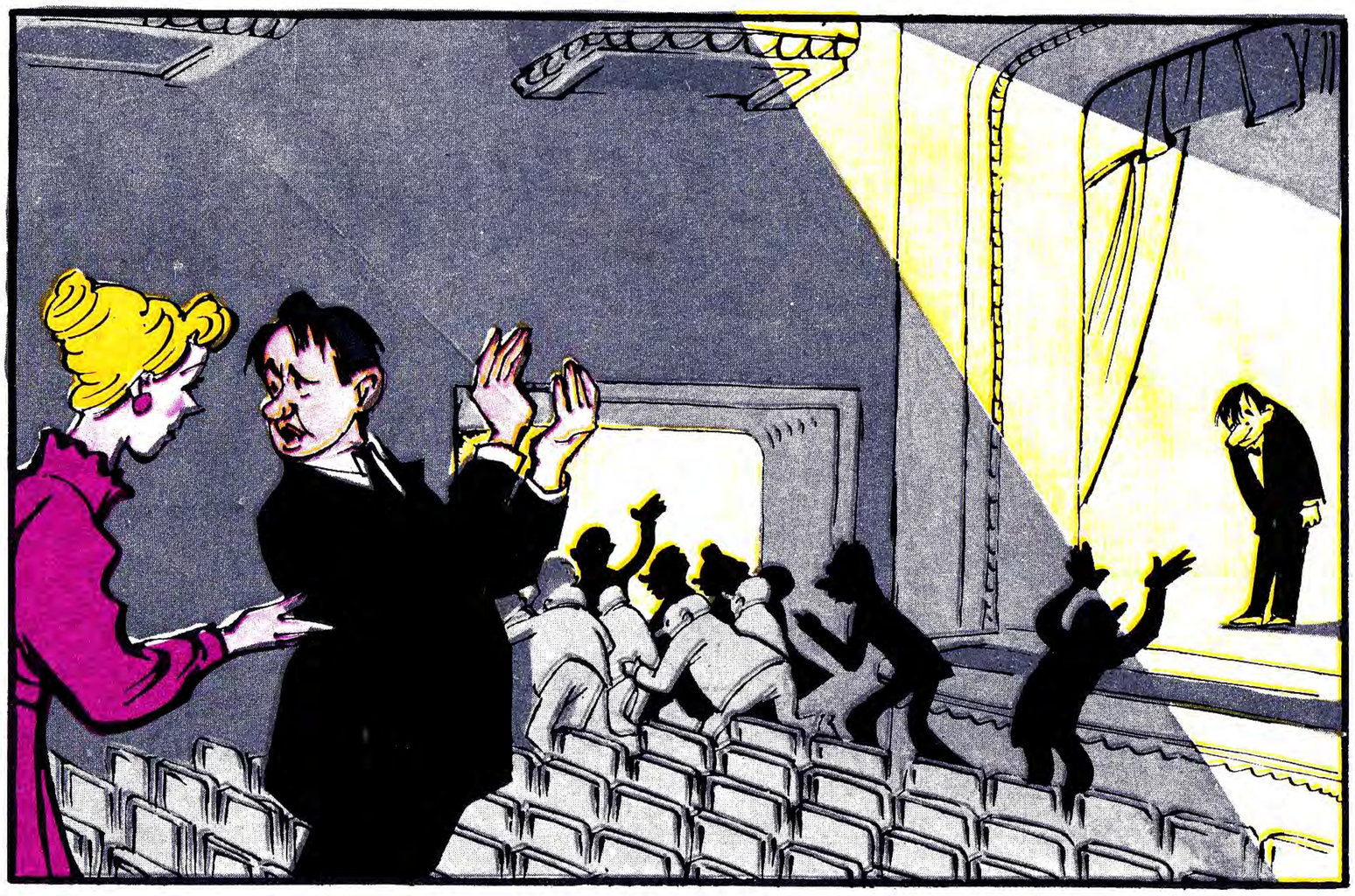

— Навіщо ти викликаєш автора?
— Може, він поверне мені гроші за квитки...

У деяких колгоспах погано годують птицю.

— Я ж тобі казав: давай об'їдемо птахоферму.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Заглянемо на вогник

Тепер уже жоден дивак не класифікуватиме клуби за зовнішніми ознаками. Мовляв, у цьому клубі зсипано просо, а в тому зимують індики, цей перетворено на склад тари, а той чомусь дуже схожий на вівцеферму — вівці там мекають.

Таких клубів тепер удень з електричним ліхтарем не знайдеш. Є, правда, чимало клубів не відремонтованих. А є ніби й відремонтовані, але зимою там хоч собак ганяй, так холодно. Різні є клуби. Але, як би там не було, кожен клуб, кожен Будинок культури це — вогнище культури, і вечорами сюди на вогник поспішають люди. Подивитися новий спектакль драмгуртківців, поспівати в хорі, хто потанцювати, а хто пограти в шахи.

Підемо і ми з ними на вогник... Поїдемо на вогник (та не на один!) клубів та Будинків культури Сумської області. Подивимось, як на Сумщині люди проводять своє дозвілля.

Ще в дорозі нам дуже цікаво було знати, які ж зрушення в культурному житті Сумщини відбулися останнім часом.

Приїхали у Лебедин і відразу ж зіткнулися із зрушеннями. Лебединський районний Будинок культури придбав обнову. Тут купили за 3300 карбованців «цар-люстру». Таку люстру, що їй і в Київському палаці спорту буде тіснувато, не кажучи вже про звичайний Будинок культури. Скільки пудів кольорового металу пішло на виготовлення цієї люстри — невідомо. Відомо тільки, що зрушення є. Від багатопудової ваги зрушилася і прогнулася стеля. Оце й усі зрушення в культурному житті Лебедина.

Відомо також, що «цар-люстра» по-царському розправилася з коштами, відпущеними на культурні потреби. Вона зжерла півдюжини піаніно, добру дюжину баянів і закусила кінобудкою для клубу села Бишкінь. Але «вогнище культури» видно здалеку. Коли ввімкнуть люстру, місцева електростанція починає астматично сопіти, і всі лампочки у місті ледве жевріють. Зате палає «вогнище культури». Але, як не дивно, не дуже поспішають лебединці на цей вогник. Певне, що в культмасовій роботі головне не люстра. І вагомість цієї роботи визначається не вагою люстри в Будинку культури.

У Ромнах позаздрили. Вирішили: «Переплюнемо лебединців!» І таки переплюнули. Ще більше роздули «вогнище культури». Купили люстру за 3600 карбованців. Купили, засвітили, зведений хор району проспівав під тією люстрою кілька пісень і на тому все скінчилося, а адміністрація Будинку культури сіла переможну реляцію писати. «От, мовляв, який у нас хор!» Реляцію написано, і в ній через скромність директора Будинку культури жодного рядка не написано про те, що заслуг, власне, наших у цьому немає. Не наш клубний хор, а зведений районний хор співає, а ми його лаври общипуємо та собі до кишені ховаємо.

У Тростянецькому районному Будинку культури, безперечно, знають, що таке культура зовнішня і що таке культура внутрішня.

Про культуру внутрішню ми помовчимо. Власне кажучи, і сказати про неї нічого особливого не скажеш. А от культура зовнішня відразу в очі б'є. Б'є і прямо таки сліпить, бо тростянецькі культдіячі розмахнулися і всі стільці пооббивали дорогим червоним оксамитом. Зал відразу став схожим на кардинальську мантію. Є на що подивитися. Залом можна милуватися, зате на сцені нічого не побачите.

Точнісінько так, як у селі Курманах (Недригайлівського району) після того, як баяніст оженився. Поки в холостяках ходив, доти хоч рипіння баяна нагадувало, що вогнище культури не згасло. А після весілля ніхто не зайде на вогник до цього клубу, бо клуб на замку.

Взагалі на Сумщині в культурному господарстві дуже часто так трапляється, як у тієї господині, у котрої на мило ніколи грошей не вистачало, бо всі гроші йшли на пудру та помаду.

Тутечки обідраний клуб без жодного музичного інструмента або з інструментами без жодної струни — і тут-таки поруч люстра на кілька тисяч карбованців.

Тутечки в клубі шибки повибивані, холодно, а поруч меблі оксамитом пооббивані.

Для бажаючих подорожувати по сільських клубах Сумщини можна було б видати невеликий путівник. Але дуже багато в ньому застережень буде. Бажаючих заглянути на вогник до того чи іншого клубу треба застерегти від багатьох несподіванок.

Наприклад, їм не варто дуже дивуватися, коли у вікнах клубу села Боромлі (Тростянецького району) вогника зовсім не буде. Нічого страшного не трапилося. Це значить, що в селі того вечора в когось сімейне торжество. Вогнище культури переноситься туди. Кожного вечора воно спалахує в іншому місці. Бо що то за торжество, без акордеона? Добре грає на акордеоні завідуючий клубом Бритов. Він разом з головою сільради Ярминським не пропускає жодного «міроприємства» — чи то родини, чи іменини. Оскільки сполучати обов'язки важкувато, клуб доводиться замикати.

В Охтирці люблять свій Народний театр. Його таки є за що любити. Але Народний театр не може давати 6—7 спектаклів на тиждень, він же не професійний. Тому в дні, коли немає вистав (а таких днів на рік переважна більшість), вся культмасова робота Охтирського Будинку культури обмежується танцями. Вмієте танцювати — заходьте на вогник. Не вмієте або старість заважає — нудьгуйте дома.

До клубу села Чернеччини (Охтирського району) радимо не їхати. По-перше, грязюка в тому клубі неймовірна. По-друге, половину приміщення його займають перші класи школи. А, по-третє, з початку року ніякої роботи в клубі не було і не видно ніяких ознак, коли вона почнеться.

Вогник культури у Коровинцях (Недригайлівського району) спалахує тільки тоді, коли спалахує кіноекран. Кіно і тільки кіно. Єдиному виду мистецтва, єдиній кіномузі пощастило переступити високий поріг цього клубу.

Куди ж його далі йти? На який вогник? З такою роботою, по правді сказати, далі йти нікуди. Хіба що на той вогник, що горить у вікні начальника Сумського обласного управління культури Григорія Якимовича Мізина.

Звичайно, Григорій Якимович може культурненько зауважити:

— Ну-от. В області 622 клуби, а мова йде про які-небудь 5—6! Є в нас і хороші клуби, є в нас і досягнення.

Тут нічого не заперечиш. Безперечно, є на Сумщині і хороші клуби, і хороші гуртки художньої самодіяльності, бо край це веселий, співучий і танцюристий. Але ж, товариші шановні, дорогі товариші, котрим доручено культуру на Сумщині випещувати! Йдеться у фейлетоні не про найгірші клуби, і ви це чудесно знаєте. Ой, можна на Сумщині і гірші клуби знайти, і всі вони в число тих 662-х входять.

Багато вогнищ вогнищами не назвеш. Так — каганці. Роздмухати їх, зробити їх справжніми вогнищами культури в містах і селах Сумщини — ваш святий обов'язок. Для цього треба не звіти про клубну роботу солити, не в графах «галочки» ставити, а частіше до клубів на вогник заглядати...

М. КОРНІЄНКО,
спец. кор. Перця.

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали:
М. БІЛКУН, Я. ВАЛАХ, М. ВІЛЬБА,
Ю. КРУГЛЯК, Д. МОЛЯКЕВИЧ та Ю. ЯЧЕЙКІН.

РОДИЧІ ДЯДЕЧКА МАЛЕ

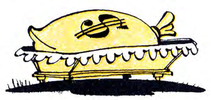

Понад півтораста років тому у США емігрував француз Жан-П'єр Мале. Під час «золотої лихоманки» він казково розбагатів. Помер Мале мільйонером, не залишивши в Америці родичів-спадкоємців. Його капітал, що зберігається в американських банках, росте і росте. Тепер він становить уже близько півмільярда доларів.

Якщо в Америці у того Мале немає родичів, то у Франції їх знайшлася ціла купа. Судилися вони, судилися з американськими банками за ту спадщину, але одержали дулю з маком. Банки не хотіли розлучатися з мільйонами. У 1888 р. американський федеральний суд виніс рішення, за яким на гроші Мале можуть претендувати лише американські громадяни.

Але європейські нащадки небінчика не склали зброї. Вони і досі ще судяться.

Росте капітал Мале, але росте і число претендентів на спадщину, яких у Франції називають «родичі дядечка Мале». Тепер їх уже налічується цілих 2673!

Недавно юрмище спадкоємців об'єдналося в синдикат, який вирішив скликати в Ангулемі конгрес родичів дядечка Мале.

Щоб обійти ухвалу американського федерального суду, конгрес пішов прямо-таки на героїчний крок: він заявив, що всі його 2673 члени готові переїхати до Америки і стати американськими громадянами!

От що гроші роблять!

ЗАКОН — Є ЗАКОН

Що не кажіть, а США не тільки країна свободи, а країна регламентованої свободи. У цій країні кожен штат і кожне місто має закони на всі випадки життя.

І просто смішно стає, коли звинувачують Америку за відсутність елементарних законів і елементарних свобод.

Ну що з того, скажіть, будь ласка, що в Америці можна вільно вкрасти залізницю, банк, накупити собі сенаторів, обікрасти державу?

Зате по закону міста Мохейв (штат Арізона) людина, спійманa на крадіжці мила, мусить тут-таки, в присутності представників влади змилити це мило на собі.

Що з того, що в Америці кожен гангстер і взагалі кожен шмаркач може придбати автоматичну зброю і випустити за її допомогою дух з своїх ближніх?

Зате в штаті Каліфорнія знищувати мишей з допомогою пастки може тільки той, хто має дозвіл на полювання.

Що з того, що в Америці дозволяється розпалювання воєнної істерії з усіх боків?

Зате в штаті Мен закон забороняє запалювати мулів з хвоста.

З голови — будь ласка, а з хвоста — зась! Закон — є закон.

ДИЯВОЛ ПЕРЕМІГ

У свій час керівництво англіканської церкви вирішило ліквідувати диявола. Ім'я нечистого було викреслено з усіх катехізисів.

Терпів, терпів диявол таку незаслужену дискримінацію, але і йому терпець урвався. За бісовим дорученням на останній сесії Кентерберійської ради — верховного органу англіканської церкви — оксфордський канонік Борроу зажадав реабілітації диявола.

— Якщо вірити у добрих духів, — цілком резонно сказав канонік, — то слід вірити і в духів зла, починаючи від дрібних бісенят і аж до самого сатани.

Проти диявольського адвоката Борроу виступив архієпіскоп йоркський. Крім усяких там теологічних міркувань, він ще спирався на резолюцію спеціальної наукової комісії, яка розслідувала диявольову діяльність. Страшенний бій закипів на тій раді. Та, нінець кінцем, переміг Борроу. Було вирішено повернути дияволові усі чини і права і знову прописати його в усіх катехізисах.

А втім диявол, можливо, не задовольниться тим рішенням і зажадає від архієпіскопа йоркського та його колег ще й компенсації за вимушений прогул.

ГІГАНТСЬКІ КРОКИ ІМПЕРІАЛІСТІВ ДО РОЗЗБРОЄННЯ

Мал. Л. КАПЛАНА

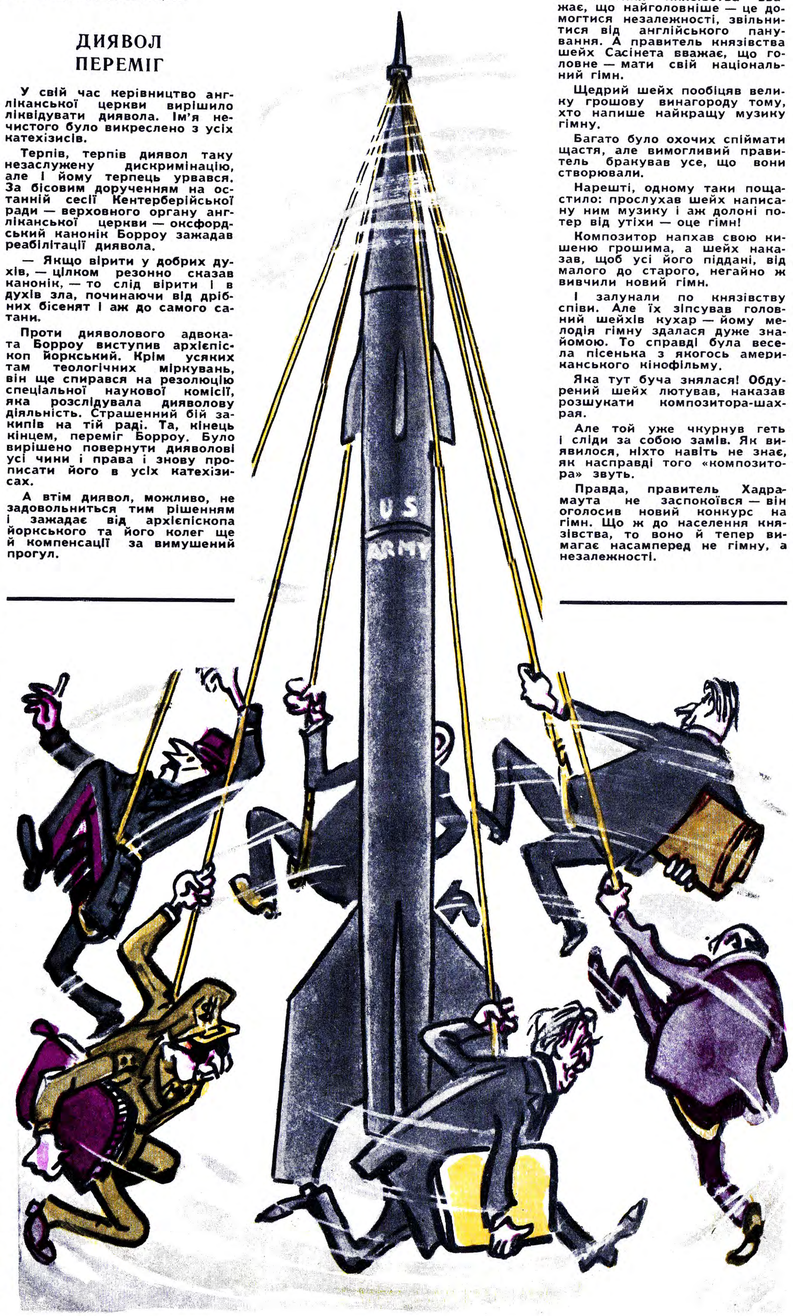

Рік за роком гігантським кроком.

ЗА ВСЯКУ ЦІНУ — ГІМН!

Є на Аравійському півострові багате нафтою невелике князівство Хадрамаут. Нафтові джерела експлуатують англійські нафтові королі. І Англія ніяк не хоче ту нафту з своїх рук випускати.

Населення князівства вважає, що найголовніше — це домогтися незалежності, звільнитися від англійського панування. А правитель князівства шейх Сасінета вважає, що головне — мати свій національний гімн.

Щедрий шейх пообіцяв велику грошову винагороду тому, хто напише найкращу музику гімну.

Багато було охочих спіймати щастя, але вимогливий правитель бракував усе, що вони створювали.

Нарешті, одному таки пощастило: прослухав шейх написану ним музику і аж долоні потер від утіхи — оце гімн!

Композитор напхав свою кишеню грошима, а шейх наказав, щоб усі його піддані, від малого до старого, негайно ж вивчили новий гімн.

І залунали по князівству співи. Але їх зіпсував головний шейхів кухар — йому мелодія гімну здалася дуже знайомою. То справді була весела пісенька з якогось американського кінофільму.

Яка тут буча знялася! Обдурений шейх лютував, наказав розшукати композитора-шахрая.

Але той уже чкурнув геть і сліди за собою замів. Як вивилося, ніхто навіть не знає, як насправді того «композитора» звуть.

Правда, правитель Хадрамаута не заспокоївся — він оголосив новий конкурс на гімн. Що ж до населення князівства, то воно й тепер вимагає насамперед не гімну, а незалежності.

СОЮЗ СОКИРИ І ШИБЕНИЦІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

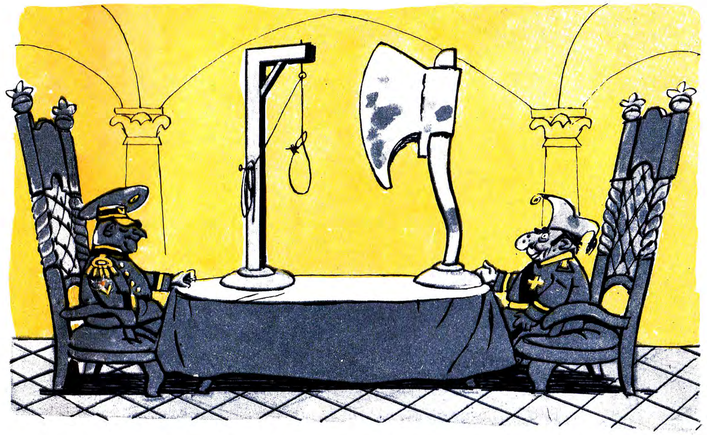

Салазар і Франко — стовпи «вільного світу».

ЗАВЗЯТИЙ ДРУГ

Вальтер Дорнбергер аж розпинається, так запевняє англійців, що він любить і їх самих і їхню країну. Навіть приходячи на одній прес-конференції заявив: «Вельми люблю Англію та її милих жителів!»

Під час війни ця любов не давала Дорнбергеру спокою. І він час від часу нагадував англійцям про себе: кидав на голови мирних лондонців відомі «ФАУ-2». Саме він, Вальтер Дорнбергер, був одним з головних гітлерівських ракетних фахівців і особисто керував обстрілом Лондона...

Тепер з ласки НАТО (і, звичайно, англійських правителів) він вільно походжає вулицями Лондона і милується тими місцями, куди влучали «ФАУ-2».

Але Дорнбергер не якийсь там турист, тепер він — «союзник» Англії керує тут спеціальним бюро ракетних досліджень, в якому трудяться англійці та їхні нові «друзі» — боннські реваншисти.

Деяких англійців чомусь не дуже переконують любовні запевнення Дорнбергера, хоч вони пам'ятають, як жарко було в Лондоні від його гарячої любові до них. Дехто з англійських вчених та інженерів навіть не забажав працювати разом з колишнім гітлерівцем.

Ці диваки, напевне, й не знали, що відмовлятися від таких палких «друзів», як Дорнбергер, «непатріотично». За це їм довелося розпрощатися з роботою у тому ракетному бюро.

А Дорнбергеру що? При Гітлері він разом із своїми спільниками планував висадку на англійську територію, а тепер висадився там без бою. Та ще й може покрикувати на підлеглих йому англійців, а в хвилини доброго гумору — говорити про свою палку любов до них.

ДОВЕДЕ!

Виступаючи в Еттінгені, військовий міністр ФРН Штраус грубо нагримав на прихильників переговорів з Радянським Союзом і безапеляційно заявив, що Західна Німеччина «піде до кінця тією дорогою, на яку вона ступила».

Воно й правда: дорога оця
Доведе їх таки до кінця.
Якщо підуть, — таки доведе...
Там на них уже Гітлер жде.

У НИХ НА ЗАХОДІ

Мал. Л. БОЙКА

...Телепередачу для дітей закінчено.

ЯК РЕАБІЛІТУВАЛИ ДЕПУТАТА

Римська газета «Паезе» повідомляє: недавно у Палаті громад англійського парламенту зчинився черговий скандал.

Усе почалося з виступу консерватора Джеральда Набарро. Він звернувся до спікера з гнівною промовою:

— Я рішуче протестую проти хуліганських вихваток лейбориста Джона Ренніна. Так, я протестую! На засіданнях Палати він спить і хропе так гучно, що заглушає геть усіх промовців. Я вважаю це хропіння нечуваною образою для колег-депутатів!

Важко гарантувати стенографічну точність промови Набарро, бо в цей час Ренкін спав і хропів так гучно, що слова консерватора ледве доходили до аудиторії.

Можливо і скандалу ніякого не було б, якби Джон Ренкін не прокинувся. Але він прокинувся і встиг щось почути.

Лейборист не поліз за словом до кишені і негайно дав консерваторові гідну відсіч.

— Промова Набарро, — з пафосом сказав він, — злобна і безглузда! Сором політичним супротивникам користуватися такими пошлими аргументами. А спати нікому не заборонено!

Правди нікуди діти: буває, що й інші депутати сплять на засіданнях. Тільки хропуть вони більш делікатно. Але під час цієї рідкісної суперечки не спав ніхто.

Нині ім'я Джона Ренкіна повністю реабілітоване. Його дружина заявила, що й уночі Джон висвистує так, як і вдень. Отже, він не мав підступного наміру ображати колег-депутатів.

ІРАНСЬКИЙ ПИСАКА

Іранський шах Мохамед Реза Пехлеві нині вдався до бульварної писанини про любовні пригоди із своїми трьома жінками. Він хоче про це ставити фільм за своїм сценарієм.

Пише шах Мохамед мемуари,
Хоче взяти за них гонорари,
Ще й до того Реза вже давно
Показатися хоче в кіно.

Про жінок написав неборака
І про безліч любовних пригод,
Лиш нічого не пише писака,
Як бідує в Ірані народ.

Ой, і смачні ж цвяхи та ухналі!

Трапилося це у селі Хатках на Тернопільщині.

Дуже любили відвідувати крамницю дорогі гості на чолі з самим Федором Михайловичем Олійником, головою артілі імені XI з'їзду ВЛКСМ.

І кожного разу не встигали гості і двері причинити, як завідуюча крамницею Стефанія Цюприк виставляла на прилавок цілу батарею пляшок. Були тут і оковита, і спотикач, і громобій, і пекуча. Знала Стефанія, чим догодити гостям.

— А закусювати чим будете? — питала вона.

— Та дай жменю цвяхів, — замовляв комірник Антон Романський.

— Підкови та ухналі теж не завадять, — розсудливо говорив Федір Михайлович.

Завідуючий свинофермою Євстахій Лотецький схвально мотав головою. А бригадир будівельної бригади Володимир Черемшинський вносив у меню деякі корективи:

— Хай пару шлей підкине, чи що...

І починалася гулянка.

Гуляй душа!

— Дай недоуздок! Давно не ласував!..

— А посторонки! Дай! Божественна закусь!..

— Давай віжки! Добре йдуть, холери, під спотикач...

Федір Михайлович тільки кректав, хрумкаючи цвяхи та ухналі. Міцної конструкції людина. Навіть цвяхи йшли йому на здоров'ячко. Обличчя так і пашіло червоним жаром.

Весела кумпанія швиденько розправлялася із збрею. Не так-то й легко з'їсти її. Але чолов'яги були загартовані. Тільки пріли і піт руками витирали.

— Хлопці, остання пляшка! Ану, навались на підкови!..

— А тепер розрахуємось, — говорив Федір Михайлович після останньої. — На скільки ми там асортименту наїли? Ага! Добре... Зараз напишемо накладну на усі ці шлеї, цвяхи та ухналі.

Бачу, ви не вірите написаному. А вірити треба. Хочеш не хочеш, а повіриш, коли познайомишся з документами. Федір Михайлович через банк регулярно переказував на крамницю колгоспні гроші, а Стефанія Цюприк виписувала за випиту веселою кумпанією горілку та з'їдену закуску накладні на господарські товари, якими у крамниці і не пахло... Якщо вірити документам, тепле товариство схрумкало 893 кілограми цвяхів, проковтнуло 8 пар посторонків, 32 шлеї, 2 недоуздки, з'їло 156 підків, 56 кілограмів ухналів, а на десерт ласувало віжками. Ще й «преміювали» за колгоспні гроші (там-таки, у крамниці) один одного годинниками.

І як, ви гадаєте, покарали ласунів, коли ревізія викрила їх?

Федора Михайловича перекинули.

Перекинули у найбільший в Золотниківському районі колгосп «Іскра» — передавати досвід.

Черемшинський та Лотецький обмінялися посадами. Перший зробився завом свиноферми, другий — бригадиром будівельної бригади.

Ви, можливо, спитаєте, як це могло статися?

Люди добрі, треба вміти покаятися! Це страшенно люблять тутешні районні керівники. Вони не обминуть своєю ласкою, якщо із сльозами на очах спокутати гріхи. Ця ласка сильніша від закону...

Грицько ПІВТОРАКОЖУХА.

Золотниківський район,
Тернопільської області.

ВОДОВПЕРТІ БАШТИ

Башта — штука таємнича. Скільки казок та легенд є про ці чарівні споруди, в яких сиділи різні ув'язнені красуні, принцеси, королі і так далі.

І в таких баштах завжди вистачало води. Або самі вони стояли десь на воді, або вода струмувала по їхніх стінах.

Вологі були башти. Вологі і таємничі.

Тепер таких таємничих споруд нема. Більше трапляються водонапірні башти. Але й серед водонапірних є і таємничі і вперті.

Таємницею є той факт, чому водонапірна башта не дає води. Уперто не дає.

Одна така башта стоїть на Вінниччині, у райцентрі Вороновицях, друга — в Донецькому краю, в селищі Лісовці, Селидівського району.

І ще одна таємниця. Обидві вони будувалися різними будівельниками, а результат один: обидві вперто не дають води.

Як ті будівельники таких схожих результатів домоглися?

Таємниця...

Таємниці магазинної полиці

(ПРИГОДНИЦЬКА ПОВІСТЬ)

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ,

про собаку, що шукав крадене, а знайшов собі смерть

О, це був дуже тямущий пес!

Він стояв край шляху і розумними очима дивився на машини, які шмигали туди й назад.

На жодну з них він і не гавкнув.

Коли ж показалася ця машина, собаку ніби хтось підмінив. Він зняв страшенний гавкіт і біг слідом за машиною аж до самого Кам'янця-Подільського.

Але і в місті він не відставав од машини. Наче знав, сучий син, що в цій машині везуть крадене.

А везли таки й справді крадене.

Кузов автомобіля був набитий важкими сувоями шерсті, які шофер Котохов поцупив на одній з московських промтоварних баз.

У Кам'янці-Подільському машина зупинилася біля магазину № 8, скинула кілька сувоїв шерсті і подалася далі. Та так швидко, що, здається, й сліду за собою не залишила.

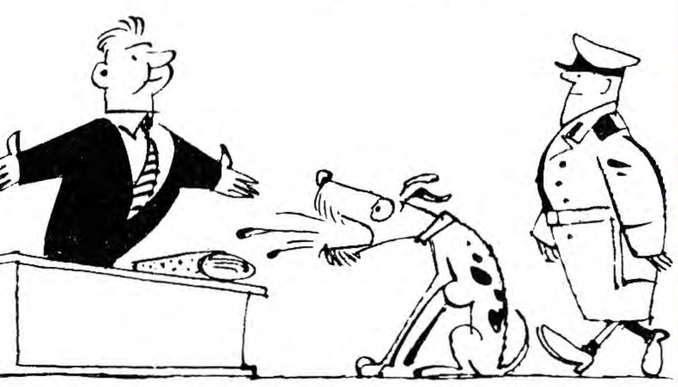

Однак, перед входом до магазину залишився розумний песик. Він так довго лементував, аж поки не накликав сюди міліцію.

Походили працівники міліції по магазину, пошукали на полицях і під полицями і так-таки нічого не знайшли. Йшли по шерсть, а вернулися ні з чим. Обвели міліцію довкола пальця.

Хто обвів?

Лев!

Так уміло це зробив, що не тільки краденої шерсті, але й собаки, що її нанюхав, розшукати тепер неможливо.

Може, ви, люди добрі, знаєте, де заритий собака?

РОЗДІЛ ДРУГИЙ,

у якому розповідається про Івана Григоровича

Своєю поведінкою чоловік здивував усіх, що були в магазині № 14.

На тому все й закінчилося.

Через якийсь час той дивак, який не знав, що за куплене треба платити, завітав до магазину № 8. Там йому припала до смаку нейлонова сорочка.

— Загорніть, — попросив він.

Звичайні покупці мовчки собі ходять по магазину, придивляються, прицінюються... А цей зайшов і відразу ж одрекомендувався:

— Я — Іван Григорович.

Продавці здивовано перезирнулися. «Іван Григорович так Іван Григорович,— подумали вони. — А що далі?».

А далі було от що. Іван Григорович зайшов за прилавок, приміряв костюм, сказав: «От і чудесно!», узяв костюма і рушив до дверей.

— А гроші? — нагадали йому.

— Які гроші?

— Ви що — з неба впали? — спитали працівники прилавка. — Не знаєте, що за куплений товар треба платити?.

Дивак, очевидно, цього не знав і знати не хотів. Він зневажливо кинув через плече: «Я — Іван Григорович!» і попростував далі.

Продавці кинулися за ним, але їх перепинила директор магазину Ганна Олександрівна Ареф'єва.

— Ви що, здуріли?— засичала вона. — Це ж Іван Григорович!!

Загорнули. А він чемненько уклонився і почимчикував до виходу.

— А платити хто буде?

— Ви що, здуріли!? — закричав хтось на продавців. — Це ж — Іван Григорович!

І продавці заніміли. Вони бачили, що кричав на них Лев!

Той самий, про якого вже згадувалося в першому розділі й з яким ми ще зустрінемося в третьому.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ,

ліричний — про квітучу липу і про тих, що її виростили

Пахло смаженим...

Так сильно, що Ганна Олександрівна Ареф'єва змушена була вдарити на сполох.

— Горимо! — зарепетувала вона. — Ревізія виявила у нас нестачу товарів на 3 тисячі карбованців. Що робити?

Одна з продавщиць магазину № 14, де Ганна Олександрівна працює директором, сказала, що, на її думку, треба звернутися до Івана Григоровича. «Адже ж він сам...»

— Знаю, знаю... — перебила її на півслові Ганна Олександрівна й ухопилася за цю ідею, як за рятівний пояс.

З доброї ласки Івана Григоровича ревізію визнали недійсною і призначили другу.

Але й друга дійшла до тих же висновків, що й перша.

Забігала тоді Ганна Олександрівна, завертілася... І тут їй хтось шепнув:

— Заскочте в магазин № 8.

Ганна Олександрівна аж розквітла.

За кілька днів у конторі Кам'янець-Подільського «Змішторгу» вчинився шум. Хтось зламав у бухгалтерії стіл, вилучив звідти один рахунок-фактуру і підмінив його іншим.

У новому документі, на відміну від старого, було сказано, що магазин № 8 одержав з магазину № 14 партію товарів саме на таку суму, якої там недолічили під час ревізії.

На цьому документі красується підпис Юхима Беньяміновича Лева — завідуючого відділом готового одягу магазину № 8.

Хто підписав документа— знають усі, а от хто зламав стола та підсунув того документа — убийте, ніхто сказати не може.

Усім заціпило.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ,

у якому майже все вкрите туманом і тільки дещо — шифером

О, Чорне море! О, море, яке навіть в гарячі дні господарчого року байдуже гойдається на хвилях самопливу.

Воно ще ніжиться під м'якою ковдрою, зітканою з ранкового туману, а вже до нього мчить Іван Григорович.

От розвіється туман, і ми побачимо його на золотому березі.

І не тільки на морському березі ми його побачимо, але і в найкращих приморських ресторанах та в найшикарніших массандрівських винарнях.

Часто, ой, часто ловить він себе на тому, що дуже хочеться порвати рахунок, який йому підносять, і, задерши носа, крикнути:

— Я — Іван Григорович!..

Та Іван Григорович — не дитина. Він прекрасно розуміє, що море лежить поза сферою його впливу і за куплене і споживане тут, хочеш чи не хочеш, треба платити.

А гроші?

Де взяти гроші?

Перед тим, як виїхати на курорт, він зустрівся з деякими діловими людьми. Зокрема, з завгоспом Кам'янець-Подільського «Змішторгу» Абрамом Тевелевичем Пасковатим.

— Щоб добре відпочити, потрібні добрі гроші... — натякнув завгоспові директор. — Треба подумати, де їх добути...

Тут же, у директорському кабінеті, і придумали.

Наступного дня із складу «Змішторгу» кудись поплив шифер. Продали його з невеличкою націнкою — у п'ять разів дорожче державної ціни.

На цьому шифері і вирушив у плавання директор Кам'янець-Подільського «Змішторгу» Іван Григорович Кащук.

Це, безумовно, була цікава подорож. Івана Григоровича буквально розпирало від вражень і грошей, якими були набиті його кишені.

Гойдаючись на грайливих хвилях, Іван Григорович Кащук з приємністю думав, що море чимсь нагадує йому «Змішторг», де він директорствує. Там теж можна ховати кінці у воду. І можна поплавати, загрібаючи обома руками. А коли відчуєш, що йдеш на дно,— гукни, і добрі дружки примчать і витягнуть.

Ти їх, а вони — тебе...

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Кам'янець-Подільський.

http://perec-ua. livejornal.com

До 60-річчя харківського художника-карикатуриста Миколи Петровича ОГНІВЦЕВА

Привіт, Петровичу, од Перця!
Вам — шістдесят?! Оце — діла!..
То щось наплутано, здається;
То, видно, «цифра підвела».

Бо ж юний дух і око пильне
У вас, художника-бійця,
Й спрямовуєте непомильно
Ви свого списа-олівця.

Вам, побратиму-ветерану,
Здоров'я зичу, довгих літ;
І нечисть перчити погану...
Привіт, Петровичу, привіт!

Дружній шарж К. ЗАРУБИ.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

День сенсацій

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Цей день назавжди запам'ятають працівники науково-дослідного сільськогосподарського інституту (не будемо уточнювати його адреси). Директор інституту скликав на термінову нараду всіх професорів, старших і молодших наукових працівників, лаборантів, кандидатів наук і кандидатів у кандидати...

— Товариші! — схвильовано почав він. — Я скликав вас, щоб повідомити про надзвичайну подію. З Хотінського відгодівельного пункту на Сумщині щойно повідомили, що цього року поставили на відгодівлю 2000 голів великої рогатої худоби. Жива вага усіх двох тисяч голів — 50 тонн. Це значить, що одна корова важить 25 кілограмів!

— Не може цього бути! — скептично заперечив хтось із присутніх.

— Може! Факти — уперта річ, — одрубав директор. — Документ підписали голова райплану та директор відгодівельного пункту.

— Теоретично цей експеримент, може, й становить інтерес, але практично...

— І практично цікавий! У Буринському районі (там же, на Сумщині), очевидно, за тією ж методологією досягли абсолютно протилежних результатів. Тут на відгодівлю поставили 2500 голів, жива вага яких — 4975 тонн. Уявляєте?! Одна корова важить майже дві тонни!..

— І підписи є?

Директор переможно потряс документом, що надійшов з Буринського району.

— Підписали голова райплану і директор відгодівельного пункту. Так от... Не буду зараз говорити про ті грандіозні перспективи, які відкривають перед наукою ці два експерименти. Нам треба негайно діяти. Які будуть пропозиції, товариші?

— Експедицію! — залунали голоси.

Цієї хвилини до зали увійшов листоноша.

— Вам телеграма, — звернувся він до директора.

Директор розгорнув телеграму і мало не проспівав:

— Ще одна надзвичайна подія! У Волинській області чекають першого в історії врожаю кавунів та динь. Заступник директора Дрогобицького зміщторгу т. Могилевський уже замовив Волинській облспоживспілці для Дрогобича 250 тонн баштанних культур з врожаю 1962 року. З них самих лише динь — 50 тонн. Ви уявляєте перспективу, коли на Волині почнуть родити кавуни та дині?!

— Експедицію!..

Це був справді день сенсацій!

* * *

Хай ніхто не подумає, що все це вигадки. У Перця теж є ці документи.

Я. ЮРАСЬ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Он там на озері рибу глушать!
— Га?..

Дружнє перче!

Послухай, що діється у нас на Ровенщині. Глупої ночі якийсь злий чаклун приніс колись і висипав лантух собак на тихі вулиці містечка Дубровиці.

З того часу життя не стало людям у містечку, особливо дітям. Як тільки малеча йде до школи, так собаки вилітають звідусіль і нападають на дітвору.

Пробували батьки писати до міліції заяви на свавілля бездомних псів. Та що з тієї писанини, коли вулиці блоковані собаками — ні до міліції, ні до міськради не доступишся.

Надрукувала районна газета замітку про це. Так собаки як напали на листоношу — не дали ту газету ні начальникові райміліції т. Башинському, ні голові міської Ради т. Гуку доставити. Особисто ж до цих товаришів собаки ще не добралися — двері і в міліції, і в міськраді щільно зачиняються.

Та й чого тим собакам рватися в службові кабінети, литок і так не бракує на вулицях містечка.

МЕШКАНЦІ МІСТЕЧКА.

Що курці сниться?

Помиляєшся, коли гадаєш, що — просо. Курам нашого Погребищенського району сниться інкубатор, який би звільнив їх від клопіткого обов'язку висиджувати курчат.

Але ті ж кури мабуть засміяли б нас, працівників Погребищенської міжколгоспної інкубаторно-птахівничої станції, якби прочули, що ми покладаємо будь-яку надію на інкубатор «Р-39», одержаний з Ніжинського машинобудівного заводу. Та й справді, що з того «Р-39» візьмеш, коли його ніяк не змонтуєш: одних деталей в ньому більше, ніж треба, а інших — наприклад, електромоторів і бокових панелей — не вистачає.

Непотрібну зайвину ми, розуміється, зразу ж повернули заводові й просили дослати нам відсутні деталі. Та ось уже скоро минає півроку, а з Ніжина — ні слуху, ні духу.

Заглянь, будь ласка, Перче, на Ніжинський машинобудівний завод і подивися, де вони, ті деталі, яких ми ніяк не можемо діждатися. Може, хтось на них висиджує курчат?

П. ВАСИЛЕНКО,
директор інкубаторно-птахівничої станції.
Вінницька область.

Ми — не карикатуристи. Ми — малярі. Та варто нам узяти в руки пензлі Одеської щетинно-щіткарської фабрики, як стіни нових квартир, розписані нами, набирають карикатурного вигляду.

Такі вже пензлі. Замість того, щоб служити нам три місяці, вони лисіють буквально на очах.

Поскуби, Перче, за чуба одеських бракоробів, що випускають у продаж таку продукцію. Тільки скуби обережно, бо коли волосся у бракоробів держиться на голові так, як щетина на їхніх пензлях, то лиха не обберешся...

МАЛЯРІ «КИЇВМІСЬКБУДУ» № 2
(одинадцять підписів).

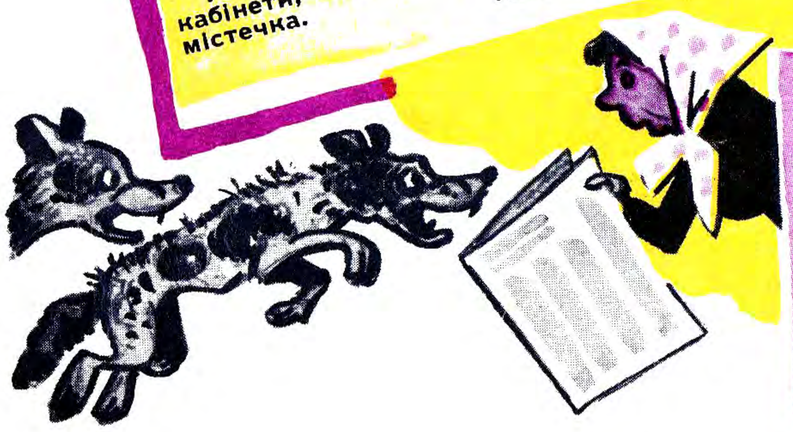

Нагадай керуючому Хмельницьким облбудтрестом Ю. Г. Вировцю, що спеціалізоване будівельно-монтажне управління № 527 міститься в тому ж будинку, де працює і сам т. Вировець. Щоб передати в управління якісь документи, досить зійти нижче поверхом. А він ганяє кур'єрів на пошту аж за 2 кілометри від адресатів і витрачає державні гроші на рекомендовані пакети.

Цікаво, чи ганяв би він кур'єрів, якби треба було купувати кожного разу на 1 крб. 11 коп. марок за власні гроші?

Думали ми самі нагадати йому про це телефоном. Але ще образиться т. Вировець на критику знизу (ми ж працюємо поверхом нижче). Тому, Перче, й скористалися його методом листування.

БУДІВЕЛЬНИКИ.

Вінегрет з перцем

Мал. В. ЧЕКАНЮКА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Політ джмеля.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

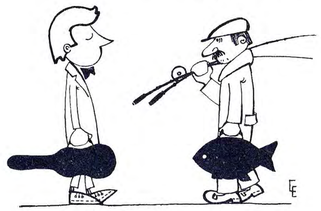

Без слів.

Мал. БЕ-ША

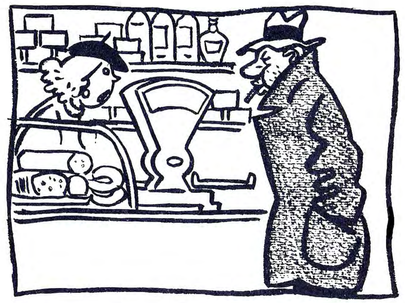

— Дайте півлітра в розстрочку!..

ОПТИМІСТ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Тепер не доведеться бігати за запчастинами.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

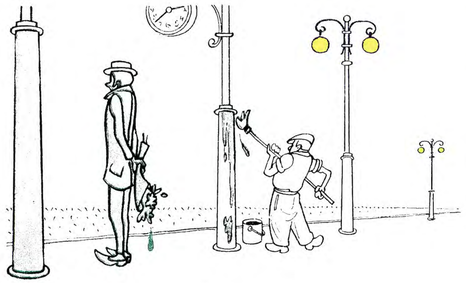

Без слів.

БУНДЮЧНІ ШИНИ

Бундючно шепотіли Шини:
«Це ми, це ми — рушій машини!»
Аж тут Мотор вдавився газом —
Вони й затихли разом.

Роман ПОПОВИЧ.

м. Кіровоград.

●

ПРОШТРАФИЛИСЬ

З веселим цокотанням прибувають вагони на ст. Васильків-І. А потім довго стоять зажурені. Ніхто їх не розвантажує. Директор трубзаводу т. Уржумов не поспішає з розвантаженням вапняку, він краще заплатить штраф за простій вагонів. А т. Пустовий, начальник БМУ-30 (Васильків-II), не поспішає з розвантаженням залізобетонних перекрить — він теж спокійно заплатить штраф. Перший з них у січні заплатив 75 крб. штрафу, а другий — 144 крб. Заплатили — не скривилися. Бо не власними, а державними грошима платять.

(З листа до редакції).

Начальнику вночі приснився сон,
Що за один нерозвантажений вагон
Повинен він великий штраф платити
Із власної кишені... Що робити?!

Прокинувся, тремтить: — Ой, доленько моя!
Я розвантажу сам! Я сам... Та що це я?
Чого я так тремчу? — здвигнув плечима. —
Я ж можу заплатить державними грошима.

П. КЛЮЧ.

БУДІВЕЛЬНИКИ-ГОДУВАЛЬНИКИ

Будуправління № 13 (нач. т Меркулов) та № 6 (нач. т. Червоноокий) тресту «Кривбасрудбуд» зволікають будівництво їдальні Криворізького авіаучилища цивільного флоту.

Два оці будуправління
Мають все ж таки уміння:
Вміють добре будувати,
Та ще краще — годувати.

Бо ж вони, як їх не просять,
Дуже довго щось будують,
Та курсантів ще і досі
Обіцянками годують.

К. ЮР.

Народні усмішки

ЗЛИЙ СОБАКА

В одному селі жила тітка. Вона дуже боялася злодіїв і держала у дворі великого собаку. Та якось сталося так, що той собака здох, а другого дістати не було де. Щоб ніхто не помітив, що в неї нема собаки, тітка, ховаючись за тином, гавкала на прохожих.

На другий день після цього до неї завітав сусід.

— Люба сусідко, — почав він, — є у мене до вас два прохання: перше — не одв'язуйте собаки, а друге — коли будуть цуценята, то дасте мені одного.

Повідомили Микола і Сашко КОЛЕСНИКОВИ.
з м. Києва.

ПРИГОСТИЛА

Якось у п'ятницю до однієї жінки прийшли гості.

— Мо', будете їсти? — пита вона їх.

— А що в тебе є?

— Та борщ є... А в неділю і вареники були...

Повідомив Б. МИРОНЕНКО
з м. Таганрога.

ЧИ БІГЛО ПОРОСЯ?

В якогось господаря вибігло з двору порося. Він почав його шукати і по дорозі зустрічається з циганом.

— Цигане, — каже господар, — бігло сюди порося?

А циган і каже:

— Як даси мені гривеник, то скажу, що бігло, а як не даси, то скажу, що не бігло.

Повідомив І. О. ЛИТВАК
з с. Пужники, Отинянського району, Станіславської області.

ЦІКАВИЙ СИНОК

— Петрусю, сьогодні тобі лелека приніс сестричку, — радісно повідомив свого чотирирічного синка батько. — Ти хотів би побачити її?

— Сестричку — ні, але мені дуже хочеться побачити того лелеку... — відповів Петрусь.

Повідомив Б. Р. ТРИПАЛЮК
з с. Кошляки, Підволочиського району, Тернопільської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

ПРАВИЛА ПОГАНОГО ТОНУ

Що, коли б на дверях оперного театру прибити «правила» такого змісту:

«Глядач має право: а) придбати квиток у касі; примітка: коли є квитки; б) дивитися спектакль; в) в антракті виходити в буфет. Глядачеві забороняється: а) виламувати з колон театру цеглу; б) ламати стільці та бар'єри лож; в) підпалювати завісу; г) виколупувати паркет з підлоги; д)...» і т. д.

Що, коли б на дверях ресторану прибити такі «правила»:

«Голодна людино-одиниця має право: а) замовляти все, що є в меню; б) просити в офіціанта здачу. Голодній людино-одиниці забороняється: а) жувати ріжок скатертини; б) проштрикувати виделкою скатертину; в) жбурляти сільничку в люстру; г) кидати тарілки на підлогу; д)...» і т. д.

А спробуйте! Автора таких глибокодумних сентенцій або будуть лікувати на державний кошт, або знімуть з роботи. Залежно від діагнозу психіатра.

Але ви не глядач і не відвідувач ресторану. Ви були тим чи іншим півгодини тому, а зараз ви звичайний пасажир трамвая. І хтось дуже мудрий передбачив, що у надрах вашої душі з хвилини на хвилину можуть спалахнути руїнницькі інстинкти. На задній стінці передньої площадки трамвая ви дізнаєтесь, чого від вас чекає трамвайно-тролейбусна адміністрація.

Виявляється, що ви можете поламати кронштейн (до речі, що це таке, процентів 80 пасажирів не мають жодної уяви), побити лампочки, висадити переднє скло (а також і бокові), пошкодити фарбу бортів, поламати підніжку і т. д. і т. п. Все це акуратно списано і навіть точно вказано, якого економічного удару вам завдадуть в тому разі, коли ви захочете здійснити свої руїнницькі наміри.

«Правила користування трамваєм у місті Н» (такі правила висять у кожному трамваї кожного міста, яке має трамвайне сполучення) складено так докладно, надруковано так чітко і вправлено в таку фундаментальну раму, ніби кожного дня в цьому трамваї їздять громадяни, хворі на білу гарячку, і бідні трамвайники не встигають міняти поламані кронштейни і підніжки, а запасні лампочки їм доводиться возити з собою ящиками.

От і довелося почепити «правила». Може, якийсь совісний пасажир, не цілком буйний, із залишками здорового глузду, прочитає «правила» і цього разу не виламає кронштейна, а тільки розіб'є кілька лампочок. Вони ж дешеві...

Залізниця не відстає від свого молодшого брата, трамвая. Було б смішно відставати. У залізниці можливості ширші. Трамвайний пасажир як пташка. Тут він є — тут його немає. А залізничного пасажира можна міцно затиснути «правилами», взяти, як кажуть футболісти, «по всьому полю».

Пасажир одержує своє звання на вокзалі. З того моменту, як він купує квиток. І з цього моменту залізнична адміністрація бере його «по всьому полю». Він дізнається, що йому можна і чого ні. Можна — мало, не можна — майже всього. Про це йому кричить радіо, про це йому нагадують таблички з стін... Аж ось підходить пора сідати у поїзд.

...Якось я їхав з Вінниці до Києва. До приходу одеського поїзда залишалися хвилини. І ось залізнична адміністрація чомусь почала вишиковувати людей в чергу тут-таки, у вокзалі. Двері на перон було зачинено. Адміністрацію представляв індивідуум, який зовнішністю дуже нагадував гоголівську Коробочку. Двері уперто не відчиняв, зате вишиковував пасажирів в «затилок і по рядах».

Поїзд стояв десять хвилин. Квитки у людей були в різні вагони, від першого до дванадцятого. Залізничному чинові було відомо, де зупиняється який вагон... Здавалося, простіше простого було випустити людей на перон заздалегідь, щоб вони мали змогу стати кожен проти свого вагона. Ні! «Не положено!».

Прийшов поїзд. І... і заїло ключ у дверях. Хвилина, друга... Почалось щось дуже схоже на евакуацію психоневрологічної клініки. Люди намагалися проштовхатися крізь двері вокзалу, потім гасали, мов ошелешені, по перону, а залізничний індивідуум зверхньо дивився на цю метушню, на цей витвір рук своїх.

Вінниця не оригінальна. Це закон, єдиний майже для всіх вокзалів.

Невже справді залізнична адміністрація гадає, що пасажири, випущені на перон, можуть наробити непоправного лиха? Вкрасти мідний дзвін або викорчувати семафор?

Зате у вагоні ви маєте змогу прочитати «правила», які, перелічивши ваші куці пасажирські свободи, переконують вас не обривати занавісок на вікнах, не ламати полиць, не вигвинчувати попільничок і т. д., і т. п.

Але ось людина з пасажира хоче перетворитися на мешканця готелю. І що ж?

Ви можете без анкети влаштуватися навіть на відповідальну роботу, ану подивлюсь я на вас, як ви без анкети спробуєте стати хоча б рядовим мешканцем готелю. Вам обов'язково дадуть заповнити анкету, а потім ознайомлять з «Правилами для мешканців готелю» (у деяких містах вимагають навіть розписатися під цими «правилами»).

Ви даєте щось на зразок присяги, що не зіпсуєте каналізації, будете вкриватися ковдрою, а не скатертиною з столу, не пообрізаєте розеток, не привласните графин і не повибиваєте шибок.

У деяких готелях такі «правила» висять на стіні в кожному номері замість Шишкінських ведмедів.

Правила є правила. І добре, що вони є. І вони повинні бути. І їх треба виконувати. Але хай вони не мулять очей і не роблять без потреби з кожної чесної людини потенціального злодія, бешкетника, хулігана. Порушників правил і порядків можна покарати і без такої гучної «профілактики».

Слово честі, вона не має нічого спільного з правилами хорошого тону.

Микола БІЛКУН.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejournal.com

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі М. Твердоуха, надрукованому в № 18 «Перця» за 1961 рік, повідомлялося про те, що Чернігівський облвиконком не виконує своєї обіцянки подбати про впорядкування під'їздів до Новгород-Сіверської лікарні.

Голова виконкому Чернігівської облради т. Борисенко повідомив редакцію, що вулицю Шевченка, яка веде до лікарні, буде забруковано у 1962 році.

★ У № 19 журналу було надруковано фейлетона **«Давайте познайомимось...»**, де, зокрема, йшлося про браконьєрів, які по-хижацькому виловлюють рибу в Дніпрі.

Дніпропетровська державна інспекція по охороні та регулюванню рибальства повідомила редакцію, що після виступу Перця злісних браконьєрів Шинкаренка В. І., Тимченка А. С., Джоболду А. С. та Горба І. С. притягнуто до карної відповідальності.

★ У тому ж номері, у фейлетоні **«Херсонські алхіміки»**, писалося про незадовільну роботу цеху хімчистки Херсонського комбінату «Індпошив» та про те, що обласне управління побутового обслуговування зволікає пуск механізованої фабрики хімчистки.

Як повідомив заступник голови виконкому Херсонської облради т. Анісімов, наведені у фейлетоні факти відповідають дійсності. На осіб, винних у поганому виконанні замовлень, накладено адміністративні стягнення. Зараз у місті пущено механізовану фабрику хімічної чистки та фарбування одягу. Це дало можливість механізувати виробничі процеси та значно підвищити якість робіт.

★ Балтські журналісти виступили у № 20 «Перця» з листом. У ньому вони писали про те, що відбудову приміщення районної друкарні, яка тривала 4 роки, торік припинили зовсім.

Секретар Одеського обкому КП України т. Воронін повідомив редакцію, що тимчасове припинення відбудови друкарні сталося через те, що всі сили БМУ-9 переключили на завершення будівництва пускових об'єктів: котовського цукрового заводу та балтської школи-інтернату. Після цього БМУ-9 повинно завершити відбудову балтської друкарні.

★ У «Перці» № 21 було вміщено листа колгоспників колгоспу «Україна» (Одеська область) про те, що агроном Пасічник М. М. працює діловодом сільради.

Секретар Балтського райкому КП України т. Авеличев повідомив, що після обговорення листа колгоспників правління колгоспу призначило Пасічник бригадиром другої рільничої бригади колгоспу.

★ Будівельно-монтажне управління № 11 тресту № 1 Київського раднаргоспу, що міститься в Дарниці, провадило будівельні роботи у радгоспі в м. Василькові. Це призводило до простоїв вагонів з будівельними матеріалами і до високих штрафів за ці простої. Про це Перець розповів у № 22 журналу в своїх **«Перчанських консультаціях з питань раціоналізації»**.

Після виступу журналу управління будівництва Київського раднаргоспу передало будівельні роботи у Васильківському радгоспі БМУ-30 тресту № 3, що міститься у м. Василькові.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна» Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (474) (на украинском языке). Підписано до друку 20. III. 1962 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01357. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 1882. Тираж 305 000 прим.

Мал. К. ЗАРУБИ. Текст Ю. КРУГЛЯКА.

Спритні руки в «слуг» отих,
Оббирають люд святоші —
На худесеньких святих
Заробляють грубі гроші.